

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ПЪРВО ГРАЖДАНСКО О., 166 състав, в публично съдебно заседание проведено на девети март през две хиляди двадесет и първа година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: МАРИЯ ДИМИТРОВА

при секретаря Естел Димитрова, като разгледа гражданско дело № 64348 по описа за 2019 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

П. е от ищеца М. Б. М. – Н. иск с правно основание чл. 45 ЗЗД за осъждане на ответника Б. М. Б. да заплати сумата от 15000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от противоправно поведение на ответника, изразяващо се в обидни думи и клеветнически твърдения, разпространени по време на дадено интервю от 01.11.2019 г. в предаването „Т. сутрин“ по Б., ведно със законната лихва от датата на извършване на деликта 01.11.2019 г. до окончателното изплащане. В подадената искова молба ищецът М. Б. М. – Н. твърди, че 01.11.2019 г. в предаването „Т. сутрин“ по Б. ответникът Б. М. Б. е изнесъл неверни, обидни, клеветнически и уронващи доброто име на ищеца твърдения, както следва: че ищцата предната вечер конспиративно във В. е отишла да се спазарява кои роми да излязат да кажат „Г. ми платиха, Ф. ми плати, за да гласуваме за нея“, че Братя Г. са и помогнали много пред ромските лидери, както и че няма да се изненада ако и на първия тур са правили „такива магарии“. П., че изявленията на ответника са неверни и клеветнически, че са възприети лично от ищцата като обидни и като засягащи честта, доброто и име, самочувствието и като човек, политик и обществена личност. Т., че в пряка причинно-следствена връзка със същите е претърпяла неимуществени вреди – болки и страдания, изразяващи в безпокойство, нервно напрежение и стрес, безсъние, раздразнителност, унижения и необходимост да отговаря на множество поставени въпроси от близки, приятели и семейството. М. съда да уважи предявения иск. П. присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника Б. М. Б., с който оспорва подадената искова молба като нередовна, а предявения иск по същество – неоснователен. О. да е възможно едни и същи изрази да се квалифицират едновременно като обидни и клеветнически. Счита, че не е противоправно изказване на мнение с негативна оценка, пряко или косвено засягащо конкретно лице, когато името му се коментира или се предполага във връзка обществен въпрос, свързан с неговия пост, дейност или занятие, както и че държавните органи, политиците и държавните служители следва да търпят критика в по-голяма степен от обикновените хора. О. думите на ответника да са обективно позорящи личността на ищеца. П., че ответникът не е автор на част от посочените изявления, а предава информация на възмутен човек за състоялата се на 31.10.2019 г. среща. Н. твърдения, че е зададен въпрос с цел информиране на обществото по общественозначима тема и изразите са извадени от контекста. П., че изложените фактически твърдения на ответника в изявлението за проведената среща във В. са верни. П., че изложеното, че братя Г. са помогнали на ищцата и че изявлението „Няма да ме учуди, ако и на първия тур са правили такива магарии“ представляват изказване на предположение, което не е нито твърдение на конкретен факт, нито съдържа обидни квалификации спрямо личността на

ищцата. О. претендираното обезщетение като прекомерно. М. съда да отхвърли предявения иск като неоснователен. П. присъждане на разноски. Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Фактическият състав на чл. 45 и сл. ЗЗД изисква на първо място да се установи противоправно действие или бездействие, което да нарушава общото правило по чл. 45 ЗЗД да не се вреди другиму. В тежест на ищцата е да установи, че в резултат на даденото от ответника интервю в посоченото предаване е претърпял неимуществени вреди поне в исковия размер. В тежест на ответника е да докаже, че изнесените в статията факти отговарят на истината, както и да докаже наведените твърдения за наличие на обстоятелства, изключващи отговорността му.

О. не оспорва, че на 01.11.2019 г. е дал интервю в предаването „Т. сутрин“ по телевизия Б.. Съдържанието на това интервю се установява от заключението на вещото лице инж. Н. Н. Х. по извършената съдебно-техническа експертиза, което съдът възприема като обективно, безпристрастно и компетентно дадено. В. лице, след проверка на представения от ищеца аудио/видео файл, съдържащ предаване по Б. „Т. сутрин“, запис от 01.11.2019 г. с продължителност 33 мин и 19 сек е констатирало, че записът е идентичен с този, намирайки се на медийната платформа [фирма], не са налице допълнителни монтаж и манипулации в изследваните данни. В. от снетия на хартиен носител запис, в даденото интервю ответникът Б. Б. безспорно заявява, че по информация съобщена му от човек от екипа на ищцата М., предната вечер във В. ищцата „отишла да спазарява с кои роми да излязат и да кажат Г. ми платиха, Ф. ни плати да гласуваме за нея.“ Съдът изцяло кредитира заключението на вещото лице като пълно, ясно и обосновано, изготвено в съответствие със събрания по делото доказателствен материал. Съдът счита, че изложените от процесуалните представители на ответника смислови и граматически грешки в заключението не са съществени и не пораждаат съмнение за неговата правилност. При прочита на експертизата става ясно кои са изречените от водещия реплики и кои са репликите на ответника, доколкото не се твърди нито се установява да е присъствало друго лице с инициали „Б.Б.“. Още повече – установяват се изречените в интервюто изрази и от своеобразно признание чрез процесуалното поведение на ответника, насочено към ангажиране на доказателства за установяване истинност на изложените твърдения.

От показанията на св. Н. Н. В., се установява, че в качеството си на Председател на инициативния комитет на ищцата М. М. за кметските избори е присъствал на проведената среща на 31.10.2019 г. на ищцата с избиратели на открито в близост до ЖП-гара В.. П., че и ищцата М. М. пристигнала със свидетеля Т. В. В. около 19:30 часа и със събралите се 30 – 40 човека обсъждали най-различни теми, свързани с инфраструктурата на гара В. и на В., водоснабдяването и канализацията, градския транспорт, влака, липсата на топлоснабдяване. Свидетелят сочи, че срещата продължила около 40 – 50 минути, след което по покана на служителите на Б. влезли вътре в гарата, консумирали чай и ябълки и ищцата разговаряла със служителите – кантонерите за техните проблеми и проблемите на Б.. П., че всичко продължило не по-късно от около 21:00 часа, след което се прибрали. П., че на следващия ден в щаба възприел лично поведението на ищцата М. М. след

даденото от ответника Б. Б. интервю на 01.11.2019 г. С., че ищцата изглеждала разстроена, унижена от изказването на ответника, обидена и наранена, цялото и семейство били притеснени от тежкото и състояние и загрижени за нея. С., че след интервюто на ответника г-н Б. в щаба идвали множество граждани да задават въпроси и да отправят обвинения към ищцата и нейния екип, че искат да манипулират изборите. Н. твърдения, че в продължилите си контакти с ищцата едвам към м. Януари, 2020 г. възприел, че същата започва да се чувства по-добре, да се възвръща нейната предишна енергия, сила, бодрост, ведрост.

От показанията на свидетеля Т. В. В. се установява, че същият на 31.10.2019 г. със собствения си автомобил пресрещнал автомобила на ищцата М. М. на входа на кв. В., от към страната на К. и към 19:20 часа упътил ищцата и нейния шофьор до мястото на срещата в Гара В.. П., че присъствал през цялото време на проведената среща със събралите се около 30 – 40 човека, както и че се обсъждали различни проблеми липсата на вода, липсата на канализация, инфраструктурата, лошият градски транспорт и се предлагали възможни техни решения. С., че срещата продължила около 40 минути, след което по покана на една жена от кантонерите, ищцата М. и свидетелите В. и В. влезли в гара В., разговаряли със служителите и ищцата позирала за снимки. Н. твърдения, че към 20:40 часа излезли от кантона и свидетелят закарал ищцата М. до предизборния щаб, след което се прибрал вкъщи. С., че на следващия ден след интервюто на ответника свидетелят говорил с ищцата М. М. по телефона, която не звучала добре. В. проведена на същия ден лична среща с ищцата свидетелят възприел, че същата е притеснена от преписването и на дейности по манипулиране на изборите, била объркана и смазана психически. По време на последвалите същия ден срещи ищцата продължавала да получава въпроси във връзка с интервюто на ответника, което допълнително я притеснило и довело до необходимост многократно да и измерват кръвното. П., че ищцата дълго време след въпросното интервю не се намирала в обичайното си жизнерадостно и положително състояние, изпитвала притеснение до около януари 2020 г.

В показанията си свидетелят Ц. П. П. поддържа, че на 01.11.2019 г. непосредствено преди даденото от ответника Б. М. Б. интервю в сутрешния блок на телевизия „Б.“, свидетелят лично му е съобщил за проведената среща в [населено място] на 31.10.2019 г. П., че свидетелят в качеството си на „Административен секретар“ на П. партия Г. по време на самата предизборна кампания през есента на 2019 г. провел 2-3 пъти срещи с човек от щаба на ищцата М., който информирал свидетеля за стратегията на кампанията на ищцата, за опити да бъде настроен малкият и среден бизнес в С.. С., че същия този човек е информирал свидетеля П., че вечерта на 31.10.2019 г. ищцата М. ще бъде на посещение във В., където ще има среща с избирателите, след което ще бъде организирана тайна среща с местни ромски барони, на която да бъдат обсъдени конкретни действия – да се направи опит да се привлекат гласоподаватели чрез тяхно съдействие в полза на г-жа М. и това нещо ще се опита да бъде представено като опит за купуване на гласове от другия кандидат, в случая г-жа Ф.. Свидателят П. поддържа, че разпо сутринта на 01.11.2019 г. се видял с въпросното лице от щаба на ищцата М., а преди интервюто на ответника Б. се видял и с ответника в Централата на П. партия Г.. С., че свидетелят разказал на ответника Б. получената от въпросното лице информация, а именно че предишната вечер ищцата М. е имала среща на

гарата във В. с избиратели, след което се провела въпросната друга среща с ромски лидери, на която въпросното лице е присъствал и на която се обсъждали варианти те да подпомогнат с гласове кандидатурата на г-жа М.. Свидетелят категорично заявява, че говорил лично с въпросния човек от щаба на ищцата М. и предал дословно информацията на ответника Б. като отказва да даде името на своя източник.

Свидетелят З. Т. К. като главен редактор в агенция „ПИК“ сочи, че статия със заглавие „Ето сценарият за новия К. на М.“, публикувана на 01.11.2019 г. в rik.bg била изготвена от редакционен екип на медията от няколко човека в продължение на два дни. С., че екип от папараци на медията бил на повечето изяви на ищцата М. и следял нейните пътувания в продължение на няколко месеца. П., че от информатор от щаба на ищцата М. разбрала за провеждането на 31.10.2019 г. на среща във В. поради което изпратила папарациите там. С., че въпросният информатор и още един човек разказали на свидетелката, че са присъствали на среща във В. с някакви хора, на която са се уговорили да се изпатят роми до секциите, които да казват пред медиите, че уж гласуват за г-жа Ф., само и само да ги снимат медиите и след това да излезе, че има купен ромски глас на г-жа Ф.. П., че изпратените папараци са проследили ищцата М. до някаква тайна къща на цигански барони, но не са успели да заснемат нищо. С., че на следващия ден се събрал редакционният екип сутринта и започнали да подготвят статията, която публикували по-късно същия ден.

Фактическият състав на непозволеното увреждане по чл. 45, ал. 1 ЗЗД включва противоправно поведение, вреда, причинно-следствена връзка между деянието и вредоносния резултат и вина, която по аргумент от чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага. С. константната съдебна практика отговорността по чл. 45 ЗЗД може да се ангажира за вреди, причинени от обидни изявления, както и от изявления, съдържащи твърдения за неверни факти, които накърняват личните права и интереси на ищеца. Свободата на словото, прокламирана в чл. 39 и сл. от К., се разпростира до пределите, до които засяга други конституционни ценности, каквито са доброто име и правата на гражданите. С. мотивите към Р. № 7/1996 г. по к. д. № 1/1996 г. на Конституционния съд свободата на словото (правата по чл. 39-41 от К.) няма абсолютен характер, като К. съд условно е групирал основанията за ограничаването ѝ както следва: за защита на националната сигурност, запазване на обществения ред и превенция на престъпността, защита на здравето и морала, защита на репутацията и правата на другите граждани (чл. 39, ал. 2, чл. 40, ал. 2, чл. 41, ал. 1, чл. 41, ал. 2), съображения за запазване на тайна. Т. е., накърняването на правата и доброто име на друго е основание за ограничаване на възможността свободно да се изразява мнение както по силата на общата ограничителна разпоредба на чл. 57, ал. 2 К., така и с оглед на възприетата структура на чл. 39 К., в който правото на мнение се ограничава заради друго, конкуриращо право. В случая това е правото на лично достойнство, чест и добро име, което съгласно чл. 32, ал. 1, изр. 1 от Конституцията е също защитено. Такова ограничително основание се съдържа и в текста на чл. 10, т. 2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, допускащ ползването на свободата на изразяване на мнения да бъде обусловено от процедури, условия, ограничения или санкции, които са предвидени в закона, необходими са в едно демократично общество и са в интерес на надлежно указаните цели. Т. посочените ценности обхващат

присъщите на човешката личност чест, достойнство и добро име, които са обект на посегателство при нанасяне на обида- умишленото унижаване достойнството на дадено лице посредством неприлично отнасяне с него, и на клевета – съзнателното разгласяване на неистински позорни обстоятелства за дадено лице или приписване на престъпление другиму.

С оглед на тези основополагащи принципи в случая следва да бъде отговорено на въпроса дали осъщественото от ответника поведение представлява реализиране на правото му по чл. 10 от Е. и чл. 39 К. в рамките на законоустановените предели за това. Пределите, до които се простира свободата да се отстоява мнение, да се получава и разпространява информация, се определят от възможността да бъдат засегнати неоправдано честта и достойнството на гражданите, като това е очертаната правна рамка, в която упражняването на посочените права, в частност правото да се изразява свободно мнение и да се разпространява информация, е правомерно, т. е не е обидно или клеветническо.

В конкретната хипотеза изявлението на ответника Б. Б. от 01.11.2019 г. в даденото интервю в предаването „Т. сутрин“ по телевизия Б. безспорно съдържа по адрес на ищцата М. фактически твърдения, че предната вечер във В. ищцата „отишла да спазарява с кои роми да излязат и да кажат Г. ми платиха, Ф. ни плати да гласуваме за нея.”

По делото не са представени каквито и да било доказателства за истинността на тези твърдения – ищцата да е била привлечена като обвиняема или осъдена с влязла в сила присъда за извършено престъпление против политическите права на гражданите, а в същото време тези твърдения приписват на ищцата извършване на престъпления, поради което по съществото си също представляват клевета по смисъла на чл. 147 НК. Те не могат да се окачествят като оценъчно съждение (оценка на факт), нито като изразяване на мнение или на критика по политически или други обществено значими въпроси. К. това твърдение е невярно – лицето не е извършило престъплението, което му е приписано (а то може да бъде установено единствено с влязла в сила присъда или по реда на чл. 124, ал. 5 ГПК), то изявлението е клеветническо – накърняващо честта и достойнството на лицето и оттам – противоправно по смисъла на чл. 45 ЗЗД. Публичното разпространяване на такова клеветническо изявление, с което някому се приписва престъпление, което той не е извършил, винаги излиза извън границите на добросъвестното упражняване на правото на изразяване и разпространяване на мнение и на свободата на словото, прокламирани в чл. 39 от К. и чл. 10 Е. /в този смисъл решение № 164/30.06.2016 г., по гр. дело № 5255/2015 г. на IV г. о. на ВКС/. В тази връзка следва да се отбележи, че от значение са не само употребените конкретни думи и изрази, извадени от общия контекст и разглеждани поотделно, но и цялостното внушение в интервюто, общото впечатление и замисъл. В случая не само цялостното внушение на изявлението на ответника е насочено към извършени съмнителни политически практики, спрямо които ищцата безспорно

като обществена личност следва да има по-висок праг на търпимост, но и са наведени конкретни твърдения за извършени от ищцата престъпления. Фрагментарно вмъкната реплика „...този възмутен човек, който е там при тях и ги слуша ми каза...” не освобождава ответника от отговорност, тъй като не се установява по изискуемия от закона ред истинност на твърденията, нито пък субективна увереност на ответника че изложеното отговаря на обективната истина. Още повече интервюто е насочено към широк кръг зрители, а не е сигнал отправен към надлежните органи за разследване. Недостатъчни са и показанията на св. П. и на св. К. в тази насока, доколкото свидетелите не възпроизвеждат конкретно възприети от тях факти и обстоятелства, а препредават думите на трети лица, които категорично отказват да назоват поименно, за да е възможно да се направи проверка дали такива лица реално съществуват. Показанията на свидетелите П. и К. в тази си част категорично се оборват показанията на свидетелите В. и В.. Съдът прецени показанията на свидетелите В. и В. по реда на чл. 172 ГПК и изцяло ги кредитира като логични, последователни, вършено непротиворечиви и кореспондиращи си помежду си. Свидетелите добросъвестно излагат лично възприетите от тях факти и обстоятелства, ясно заявяват когато не могат да си спомнят и да отговорят на поставените въпроси и не се установява какъвто и да е стремеж да депозират на удобни за едната страна показания. Свидетелите В. и В. категорично заявяват, че след срещата с избирателите на площада до гара В. и след последвалата импровизирана среща със служителите в гара В., на които са се обсъждали злободневни проблеми за местното население, ищцата се е прибрала в шатрата на предизборния щаб в [населено място] като свидетелят В. лично я е закарал с колата. Останалите инкриминирани от ищеца използвани от ответника в даденото интервю изрази, че Братя Г. са и помогнали много пред ромските лидери, както и че няма да се изненада ако и на първия тур са правили „такива магарии”, както и касаещи тайното местоположение и конспиративния характера на срещата, представляват оценъчни съждения, а оценъчните съждения не могат да се проверяват за тяхната вярност – те представляват коментар на фактите, а не възпроизвеждане на обстоятелства от обективната действителност. С. да бъде посочено и че изказването на негативна оценка, пряко или косвено засягаща лице, когато името му се коментира или се предполага във връзка с обществен въпрос, свързан с неговия пост, дейност или занятие не е противоправно. Ищцата като публична личност може да бъде обект за завишен интерес от медиите и останалите публични личности. Такъв съществен обществен интерес безспорно представляват проведените предизборни срещи по време на кметските избори и могат да се считат за обосновани и защитени от основополагащите принципи на

чл. 39, чл. 40 и чл. 41 от Конституцията на РБ за свобода на словото, за събиране и разпространяване на информация и за свобода на разпространяване на мнение, поради което в посочената част изложеното в интервюто не съставлява противоправно поведение. П. гореизложеното, от събраните по делото доказателства се установява наличието на всички елементи от фактическия състав на чл. 45 ЗЗД, необходими за ангажиране отговорността на ответника досежно част от изразите в интервюто (преписващи на ищцата извършването на престъпление), както подробно бе описано по-горе в настоящото решение. Безспорно ответникът лично е разпространил противоправното изявление и то публично в национален ефир. Действително в изказването си ответникът се позовава на таен източник от предизборния щаб на ищцата, което обаче не освобождава ответника от отговорността му за неистинност на твърдението. Същото може да е основание за пораждане на регресно вземане към третото лице, каквото не е предмет на настоящото дело.

С. чл. 52 ЗЗД, съдът определя обезщетението за неимуществени вреди по справедливост. Понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства са вида и характера на увреждането, начина на извършването му и обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания и др. (в този смисъл ППВС 4/1968 г.) При определянето му съдът следва да отчете характера и вида на претърпените болки и страдания, техният интензитет и продължителност, всички други особености и обстоятелства по случая, общовъзприетото понятие за справедливост и общото икономическо състояние на обществото, което е от значение за номиналния размер на обезщетението. Съдът в настоящия случай взе предвид широкия отзвук на даденото публично интервю в ефира на национална медия, въздействието му върху физическото и психическото здраве на ищцата, субективните и негативни преживявания, отражението му върху социалната сфера на общуване и работа, доброто и име в дългосрочен план, контактите и взаимоотношенията на ищцата със семейството, приятелите и избирателите, и то в една изключително деликатна политическа обстановка между първия и втория тур на местните избори, вида на противоправния акт – клевета под формата на преписване на престъпление, тежестта му с оглед общоприетите норми за етика и морал и с оглед личността на ищцата – обществена личност, с утвърдени позиции на политическата сцена и кандидат за кмет на [населено място], явяващ се на балотажа. Не на последно място от изключително значение е и авторът на изявлението – публична

личност, лидер на П. партия Г., заемащ длъжността министър-председател на Р. България към датата на интервюто, чиито изказвания са обект на засилен интерес от обществеността и се приемат от широк кръг от аудиторията за достоверни по своето същество, без да се подлагат на задълбочена критика. Същият като своеобразен представител на държавата и особено в телевизионните си участия би следвало да е мотивиран да подбира адекватно използваните изразни средства, оповестяваното съдържание с оглед постигане на градивен политически диалог в Р. България като правова държава по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

Като база за определяне на обезщетението съдът взе предвид още и икономическият растеж и стандарта на живот в страната към датата на деликта. Справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение, означава да бъде определен от съда онзи точен паричен еквивалент на всички понесени от конкретното увредено лице болки, страдания и неудобства – емоционални, физически и психически сътресения, които ноторно намират не само отражение върху психиката му, но му създават и социален дискомфорт за определен период от време, а понякога и реална възможност за неблагоприятни бъдещи прояви в здравословното му състояние и които в своята цялост представляват конкретните неимуществени вреди. На обезщетяване подлежат неимуществените вреди, които са в пряка причинна връзка с увреждането.

Причинените неимуществени вреди и причинно-следствената им връзка с деянието се установяват от показанията на разпитаните по делото свидетели В. и В., които се са логични последователни, кореспондират си помежду си и с останалия събран по делото доказателствен материал. В случая от показанията на разпитаните по делото свидетели В. и В. се установява, че ищцата като кандидат за кмет между двата тура на предизборната кампания за местните избори е имала множество срещи с граждани и избиратели, на които са и задавани многократно въпроси във връзка с изложените от ответника твърдения. След даденото от ответника интервю била притеснена за себе си, за политическата си кариера, била изтощена, вдигала кръвно, изпитвала затруднения и притеснения при комуникацията със семейството си, с колегите и с избирателите, което състояние продължавало и до месец януари 2020 г. О. че същата се е възползвала от правото си на отговор в същата медия не оборва категоричното настъпване на вреди за ищцата.

Като взе предвид всичко гореизложено, съдът намира, че обезщетения в размер на 10000 лева е справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД, би репарирало в относително пълна степен претърпените от ищцата неимуществени вреди и отговаря на икономическия растеж и стандарта на живот в страната към релевантния момент – датата на деликта. При определяне размера на обезщетението

следва да се вземе предвид и обстоятелството, че ищцата е публична личност, че общува в широк кръг от колеги и граждани в работната среда, на които интервюто е или е могло да стане достояние, както и че материалът е достигнал до значителен брой зрители за неограничен период от време с оглед факта, че е излъчен в национален ефир и е публикуван в интернет сайта на медията, т.е. достъпен е до неограничен брой адресати, независимо от тяхното местонахождение. С. фактът, че ищцата е публична личност предполага по-голям интерес към нейната личност, респективно изграден по-висок праг на търпимост към подобни прояви, които по необходимост са част от политическия живот и доколкото темата е с повишен обществен интерес, е допустимо по-интензивно интервениране в сферата на пострадалата, в това число и чрез употребата на по-критичен изказ. В допълнение, предвид паричната оценката, която самата ищца дава на изпитаните болки и страдания, отнесена към наведените твърдения, броя инкриминирани изрази и съпоставена с проведеното доказване само на част от сочените вреди и за част от изразите, искът над сумата от 10000 лева до пълния предявен размер от 15000 лева се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен. Обезщетение в по-висок размер от посочения според настоящия състав не би отговаряло на критериите за справедливост и би довело до неоснователно обогатяване. Присъждане на обезщетение в по-нисък „символичен“ размер според съда също не би постигнало целения основен репарационен ефект.

С оглед разпоредбата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД, върху посочения размер на обезщетението следва да се присъди законната лихва за забава от датата на деликта.

При този изход на спора право на разноски възниква за двете страни. И. предвид своевременно направеното искане има право на сторените от него разноски съобразно списъка по чл. 80 ГПК за заплатена държавна такса в размер на 600 лева, 5 лева за съдено удостоверение, 750 лева за депозит за вещо лице и реално заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 980 лева. С. уважената част от иска в тежест на ответника следва да се възложи сумата 1556,67 лева.

О. в представения списък по чл. 80 ГПК претендира присъждане на реално заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1176 лева. И. своевременно е противопоставил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, което се явява неоснователно. Сумата е съобразена с предвидения размер в чл. 7, ал. 2, т. 4 и ал. 9 от Н. № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, фактическата и правната сложност на делото и извършените процесуални действия. С. отхвърлената част от иска в тежест на ищеца следва да се възложи сумата 592,00 лева.

Т. мотивират, съдът

**Р Е Ш И :**

**ОСЪЖДА Б. М. Б.**, ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], Б., [улица] **ДА ЗАПЛАТИ НА М. Б. М. – Н.**, ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], на основание **чл. 45 3ЗД** сумата от **10000 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от противоправно поведение на ответника, изразяващо се наведени клеветнически твърдения, разпространени по време на дадено интервю от 01.11.2019 г. в предаването „Т. сутрин” по Б., ведно със законната лихва от 01.11.2019 г. до окончателното изплащане и на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **1556,67 лева** – разноски в производството пред СРС като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата над посочената сума до пълния предявен размер от 15000 лева и за останалите обидни и клеветнически изрази **КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

**ОСЪЖДА М. Б. М. – Н.**, ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], **ДА ЗАПЛАТИ НА Б. М. Б.**, ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], Б., [улица] на основание **чл. 78, ал. 3 ГПК** сумата от **592,00 лева** – разноски в производството пред СРС.

**Р.** подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

**ПРЕПИС** от решението да се връчи на страните.

**РАЙОНЕН СЪДИЯ:**